

havns Amt henvendte sig til regeringen, mest til indenrigsministeren, med krav og ønsker om, at nu måtte der ske noget, så de fik mulighed for nemmere at regulere de problemer, de oplever, og her ser vi så et par forslag, som på en eller anden måde har det sigte.

Vi kan ikke helt deltage i hylekoret fra de kommuner, som brokker sig over, at blot fordi de har mange sociale problemer og blot fordi de har mange almennyttige boliger og mange boligforeninger osv., har de fået lov til at bære en større del af byrden end andre. De pågældende kommuner har af egen fri vilje valgt at have en boligsammensætning, hvor de primært har satset på at få proppet en masse statstilskud i halvsen i slutningen af 1960'erne og i 1970'erne. Det har selvfølgelig sin pris, og den pris kommer de så til at betale nu, men det sigte var der ingen, der så, da de for 20, 25, 30 år siden gerne ville modtage store mængder statslige subsidier.

Kigger man så på de problemer, der er med ghettodannelser rundtomkring, burde hr. Keld Albrechtsen jo kunne bidrage og fortælle om de faktiske begivenheder, vi oplever i en by som Århus, som meget aktivt har søgt at løse nogle af de problemer ved at tilbyde etniske borgere, at de f.eks. kunne flytte ud på Djursland, hvor der er kommuner, der gerne vil modtage dem. Men efter et stykke tid, ja, så vælger de at flytte tilbage til Århus igen, fordi de hellere vil bo i et område, hvor der er folk af samme etniske oprindelse, end være tvunget til at bo ude i en lille landkommune, hvor de ikke føler noget fællesskab. Og så er spørgsmålet: Er det egentlig Folketingets opgave at tvinge folk til at bo et bestemt sted? Set fra en liberal synsvinkel kan det naturligvis ikke være Folketingets opgave.

Hr. Keld Albrechtsen ville også kunne fortælle os, hvordan man har søgt at løse de boligsociale problemer i Gellerupområdet ved faktisk at tilbyde såkaldte normaldanskere – hvem det så ellers er – at hvis bare de ville flytte derud, kunne de gøre det på særlig gunstige økonomiske vilkår. Det vil altså sige, at oven i alle de tilskud, der i forvejen gives for at bringe huslejen ned osv. osv., skal man give folk en særlig gunstig økonomisk ordning, hvis de bare vil flytte ind de pågældende steder. Se, det duer naturligvis ikke, og derfor er vi nødt til at tage fat på at løse nogle af de problemer, der foreligger.

Et af de problemer, der foreligger, er, at en række af disse lejemål er overfyldt, og det er desværre ikke hr. Kofod-Svendsens bedste for-

ældre, som bor der sammen med 12 børn og får en god dagligdag ud af det. Ministeren skriver så pænt, at der er tale om et kraftigt slid på boligene, men de tilbagemeldinger, jeg hører fra områdernes varmemestre osv., er, at slitage er et mildt udtryk. Der er jo mange steder tale om, at lejlighederne er hærgnet i et sådant omfang, at når man skal gøre lejlighederne i stand, for at andre kan flytte ind, er det nærmest hele ombygninger, der finder sted, og det er en stor økonomisk belastning for resten af beboerne, som over deres husleje skal betale for det. Og det køleskab eller det komfur, som de er blevet stillet i udsigt skulle skiftes ud, må de vente på et år eller to, før der er råd til det, fordi det er så dyrt at sætte disse lejligheder i stand. Så det problem skal selvfølgelig løses.

Det andet problem, som skal løses, og som faktisk gør, at vi ser relativt positivt på L 210, er forekomsten af socialt bedrageri. Hvis man på folkeregistret, når folk ankommer og ønsker at tilmelde endnu en person eller endnu en familie på den pågældende lejligheds adresse, kan se, at der allerede bor rigelig mange mennesker på det pågældende lejemål, er det klart, at hvis forslaget giver en hjemmel til at kunne sige, at der er noget galt, så man på den måde kan få stoppet socialt bedrageri, kan vi godt se, at forslaget har et godt sigte.

Til gengæld er vi lidt bekymrede over dispensationsmulighederne. Dispensationsmulighederne overlader jo et meget betragteligt konkret skøn til socialrådgivere, sagsbehandlere osv., og efter at repræsentanter for disse erhvervsgrupper for åben tv-skærm har erklæret, at uanset hvad Folketinget vedtager af love, har de deres eget personlige regelsæt, og at det er dét, der ud fra en personlig opfattelse af ret og rimelighed bliver bestemmende for, hvad de foretager sig, er det måske en dispensationsmulighed, som både kan blive brugt og misbrugt.

Vi kan heller ikke forstå, at regeringen har beregnet, at forslaget ikke har nogen væsentlige økonomiske konsekvenser. Hvis forslaget bliver en succes – og det må vi jo håbe på at ministeren har som ambition – betyder det jo, at der er nogle, som skal have en anden lejlighed, og det vil sige, at behovet for flere lejemål vil stige, måske også behovet for nybyggeri, og så må forslaget nødvendigvis få økonomiske konsekvenser.

Jeg vil sige om L 211 vedrørende fleksible udlejningsregler, at elastikken kan jo strækkes i begge retninger, og derfor er jeg enig med de